

ВОРНИЦА

Първият брой на вестника е отпечатан в Цариград на 2.1.1876 г.

Година 134 • март 2010 • брой 3 • 0.30 лв. • Най-старият български седмичник

**А над всичко
това облечете
се в любовта,
която свързва
всичко в съ-
вършенство.**
Колосяни 3:14

Тези думи на Божието слово ни разкриват върховенството на любовта, че тя стои над всичко и е единствената, която обединява и свързва всичко в едно, така че да имаме пълна хармония в отношенията помежду си.

Това се вижда в нашите лични взаимоотношения според текста в 3:12-14 – любовта е над милосърдието, благодтта, смирение, кротостта, дълготърпението, прощението. Без любовта всички те ще бъдат фалшива, изкуствена и безсърдечна проява в нашите взаимоотношения.

За да можем да разберем добре значението и необходимостта на любовта в нашия живот, нека да си представим, че имаме една превъзходна лека кола, последен модел, с всички екстри. Резервоарът е пълен с гориво. Трябва само да завъртите ключа, да запалите двигателя и да полетите. А какво би станало с двигателя, ако няма масло? Той би се стопил и станал негоден за нищо, макар че автомобилът е последен модел.

Точно това е ролята и значението на любовта в нашия живот. Тя е маслото, което осмисля и облича със сила нашите взаимоотношения. За да можем да простим, да проявим милосърдие, кротост, смирение, търпение, ние се нуждаем от любов така, както двигателят се нуждае от масло. Само любовта е, която свързва всичко в съвършенство. Не е ли изпълнено сърцето ни с любов, отношенията ни с околните ще бъдат сурови и студени. Няма да показваме внимание един към друг, няма да има топлина и нежност помежду ни. Ще бъдем хора с каменни сърца, по-лоши и от животните.

Когато апостол Павел говори за вярата, надеждата и любовта в своето заключение, той разкрива пред нас нещо, което ни озадачава. „И така остават тези трите: вяра, надежда и любов; но най-голямата от тях е любовта” (1 Корин.

13:13). Ние виждаме колко важни за нашия живот са вярата, надеждата, любовта. Колко празен, безсмислен и пуст ще бъде животът ни, ако живеем без вяра,

без надежда и без любов. Но защо любовта е по-голяма от вярата и от надеждата? Как можем да разберем това? Отговор ще намерим в Божието слово.

ЛЮБОВТА

Когато говорим за вярата и надеждата, винаги имаме предвид, че те се отнасят лично за нас и са насочени към самите нас. Но когато говорим за любовта, знаем много добре, че тя е насочена към тези, които са около нас и вън от нас. Те може да са близки или чужди, приятели или врагове, но всички те са обект на нашата любов. Любовта е най-голяма, понеже е насочена към всички и свързва всичко в съвършенство.

Освен това ние четем, че „Бог е любов” и „Божията любов се изля в сърцата ни чрез дадения на нас Свят Дух” (1 Йоан 4:8; Римл. 5:5). Любовта е изява на Божията същност у самите нас и няма нещо, което да е по-голямо от самата същност на Бога, която Той е вложил у нас и иска ние да я изявяваме към хората около нас. Любовта е вечна и безусловна. Затова апостол Павел ни казва, че тя е най-голяма. Има и още едно също много важно нещо.

Нека си припомним определението за вярата – „Вярата е твърда увереност в неща, за които се надяваме, убеждение за неща, които не се виждат”. Чрез помощта на вярата ние виждаме невидимите неща, които не са преходни, не отминават, а пребъдват вечно. С помощта на вярата ние знаем, че един ден ще видим тези невидими

неща напълно реално. Когато дойде този ден, ние няма да имаме нужда от вяра.

Нека си припомним определението за надеждата – „Надеждата, която се вижда, не е вече надежда; защото кой се надява за това, което вижда? Но ако се надяваме на онова, което не виждаме, тогава с търпение го чакаме.” Надеждата е очакване да се осъществи в живота ни нещо хубаво и радостно. Надяваме се на това, което не виждаме, но го вярваме и с търпение го чакаме. „Ние очакваме блажената надежда и явяването на славата на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос” (Тит 2:13). Един ден тази блажена надежда ще се изпълни. Ние ще видим как нашият Господ идва на небесните облаци със сила и голяма слава и ние ще го посрещнем, за да бъдем вечно заедно с Него. Тогава ние няма да имаме нужда от надежда.

Но за любовта ние не можем да намерим определение, понеже любовта е същността на Бога. А Бог не подлежи на определение. Никой не може да го определи като нещо конкретно, да го вмести в някаква форма.

Когато ние се съберем заедно с нашия Господ и гледаме лицето Му, споделяме Неговата слава, възпяваме Неговото изкупително дело, не ще се нуждаем нито от вяра, нито от надежда. Ще остане само любовта, която свързва всичко в съвършенство, ще изпълва сърцата ни и с възторжени химни ще прославяме Този, Който ни възлюби и предаде Себе Си за тебе и за мене, за да ни спаси от вечни мъки.

Докато сме на тази земя в живот на борби и страдания, ние имаме нужда от вяра, от надежда и от любов. Но само любовта ще остане във вечността и ще продължава да изпълва сърцата ни с признателност и благоговение към нашия Господ и Спасител.

Пастир Христо КУЛИЧЕВ

РАЗМИСЛИ ЗА ЦЪРКВАТА

Църквата като Христово семейство

Свещеното писание на Новия завет е изпълнено с множество ярки свидетелства, които разкриват характера на Църквата като Христово, като Божие семейство. Апостол Павел ни казва в Посланието си към римляните, че сме приели не дух на робство, а „дух на осиновение”, чрез който сме способни да се обръщаме към Бога с обръщението: „Авва, Отче!”. Божият Дух, Който обитава в нас чрез благодатта Си, свидетелства с нашия дух, че сме „Божии чада”. А щом сме чада, то ние се явяваме Божии наследници и „сънаследници с Христос” (Рим. 7:15-17). Осъзнавате ли колко удивително, възвишено и дълбоко е това, което ни казва апостолът? Бог е наш Отец, ние сме Божии чада, Божии наследници и сънаследници с Христос! Ние, християните, сме Божието семейство; по осиновение (по блгодат) ние сме братя и сестри на Христос!

Но обърнете внимание – ап. Павел пише в множествено число – за Божии синове, чада, наследници и сънаследници. Той не казва „ти си”, а „вие сте”, и това съвсем не е случайно. Своята християнска идентичност, новото си качество на родственици на Господа ние получаваме в Църквата. В това семейство ние се раждаме, в него израстваме, на неговите грижи сме поверени, с неговите членове ние сме свързани с много дълбока духовна връзка. Това съвсем не означава, че бидейки част от това семейство, ние се обезличаваме. Членовете на семейството са различни – различни характери, темпераменти, дарби, но всички са събрани около един Баща, свързани са заедно от действието на един Дух, изкупени са чрез жертвата на един Господ, Когато ап. Павел нарича „първороден между много братя” (Рим. 8:29). И не на последно място – всички ние сме събрани около една Трапеза, на която получаваме насыщната храна и питие за своя духовен живот.

Да, Църквата е семейство, без което ние не можем да живеем хрис-

тиански живот. Църквата е семейство, в което ние се учим на общение, защото за това сме създадени. Църквата е семейство, в което се научаваме да обичаме и да бъдем обичани; да носим слабостите и немощите на другите и да поверяваме собствените си немощи на тези, които могат да ги носят; да прощаваме и да искаме прошка; да ценим и да бъдем ценени. В Църквата Бог е поверил всички на всекиго и всекиго на всички. Така е в истинските семейства. Никой не живее само за себе си, а можем да кажем, че и никой не умира само за себе си. Ако връзките на любовта свързват членовете на църковното семейство, тези връзки не могат да бъдат разкъсани дори и от смъртта. Да не забравяме, че Църквата Христова включва всички, които са слушали и изпълнявали Божието слово, всички, които сега слушат и изпълняват Божието слово, и онези, които ще слушат и изпълняват Божието слово.

Днес има немало християни, които са убедени, че за да продължат да бъдат такива, е нужно да се отделят от вече съществуващите църкви и да създадат нови, които наистина да представляват истинско Христово семейство. Църковните семейства имат своите проблеми, но те трябва да бъдат задружно и в молитва разрешавани и преодолявани. Проблемите ни изглеждат непреодолими, когато забравяме кой е Главата на нашето църковно семейство и кой е Първородният между много братя.

Църквата е семейство, което се събира около една Трапеза. Тази Трапеза е съсредоточието на църковния живот. Членовете на семейството се събират не само за да възпоменат смъртта на Господаря на Трапезата, но за да бъдат в особено общение с Него, защото Неговото пръсствие по време на трапезното общение е реално и действено. Това е също и благоприятното време за примирение помежду ни, за благодатно възстановяване на нарушените взаимоотношения. Трапезата е празник на единството – единство с Господаря на Трапезата, и чрез това – единство помежду ни.

Даниел ТОПАЛСКИ

ГЛАСЪТ НА АМВОНА

БЕЛЕЗИТЕ НА ВРЕМЕТО

Матей 24:32-42

Март е месецът, през който много ясно се виждат белезите на отминаващата зима и настъпващата пролет. Всички тези белези на променящата се природа са естественият Божий глас. Чрез видимите неща във видимото творение Господ ни обяснява духовните неща и вечните истини. Показателен пример за това са Исусовите притчи. Така Той ни разкрива и истините за Своето второ пришествие

Апостол и евангелист Йоан Богослов пише в своето първо съборно послание: „Дечица мои, последно време е;...”

Следователно от Възнесение Господне до наши дни е последното време. Трябва да правим съществена разлика между „последно време” и „белезите, предшествващи Второто пришествие”. Библията също така ни казва, че трябва да имаме усет към белезите на времето. По какво ще познаем, че краят на света приближава? В Евангелието на Матей 24:32 и 33 стихове Исус даде ясен и изчерпателен отговор на учениците Си относно белезите на последното време.

„И научете притчата за смокинята: когато клоните ѝ вече омекнат и развият листа, знаете, че лятото е близо. Също така и вие, когато видите всичко това, да знаете, че Той е близо при вратата.”

Както, когато лятото идва, ние наблюдаваме значителни промени в природата, така и белезите на времето показват, че Господ скоро иде.

А кои са те?

Исус предупреждава за различни лъжеучители, които ще идват уж в Негово име и ще се опитват да заблудят, ако е възможно, и нас. Даже и

такива, които ще се представят за Него. От средата на деветнадесети век до днес ние наблюдаваме бум на сектите, лъжепророците и такива, които се представят за Месия. Давид Кореш и Висарион са само двама от хилядите, представили се за Христос. Нека не се заблуждаваме, Христос ще дойде по подобен начин, по който се и възнесе. Ще Го види целият свят.

„Както светкавица илиза от изток и се вижда чак на запад, така ще бъде пришествието на Човешкия Син.”

Друг важен белег са вестите за войни и военни слухове. В цялата световна история се събират само четиринадесет абсолютно мирни години по цялото земно кълбо. Винаги някъде по света са тлеели някакви локални войни. Двете световни войни сякаш бяха върхът на човешката омраза. Благодарение на средствата за масово осведомяване всяка вечер в „По света и у нас” по телевизията ние ставаме свидетели на някоя военна сцена някъде по света. Това отново е изпълнение на Христовото пророчество.

Гладът, морът и земетресенията също бележат своя апогей в последните двадесет години. Ежедневно стотици деца в страните от Третия свят умират от глад. Докато в развитите държави има свръхпроизводство на храна, то от другата страна на земното кълбо мнозина умират от глад. А какво да кажем за световната финансова криза? Не е ли това естественият резултат от това коравосърдечие? Световната криза е само една проекция на първопричината - на духовната и моралната криза на всички, живеещи без Бога.

Земетресенията също имат своя връх. Особено в края на 2005 г., когато в Индонезия стана това нечувано по своите мащаби земетресение и мнозина бяха буквално пометени от вълните цунами. А сегашното земетресение в Хаити!

Много вярващи ще бъдат мразени заради Христовото име. Ще бъдем извеждани и пред началници. Някои ще бъдат предадени от най-близките си. Но Христос ни предупреждава, че това ще бъде изпитание за нашата твърдост и вяръност към него: „Но който устои докрай, той ще бъде спасен.”

Христос ни предупреждава, че и Църквата Му ще премине през криза. Любовта у мнозина ще охладнее поради нарастващото беззаконие.

Колко често ние ставаме свидетели или чуваме за различни вражди в Христовото тяло било то на финансова основа, жажда за власт и много други? Колко често ние чуваме за нарушени взаимоотношения и разпаднали се християнски бракове. Сам Исус казва: „А когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра?”

Христос пророкува, че Неговото Благовестие ще бъде проповядвано по цялата земя за свидетелство на всички народи. Днес почти няма точка по света, където да няма преведена Библия или евангелска проповед. Бог желае да се спасят всички. Но мнозина няма да се спасят поради тяхното неверие и коравосърдечие.

Спасителят говори още и за Ноевите дни, като оприличава дните преди края на света с тях. По времето на Ной светът беше достигнал върха на своята аморалност, което в крайна сметка подбуди Бог да причини Всемирния потоп. Не е ли и днес същото. Хората започват все по-често да съжителстват без брак, на запад се узаконяват хомосексуалните бракове, има бум на порнографията до такава степен, че хората са направили цяла индустрия от нея. Сатана иска буквално да удави света в сексуална аморалност.

Това са само някои от многото белези за идващото Второ Христово пришествие. Защо Исус ни предупреждава за тях? За да можем да ги разпознаваме и да бъдем будни. Призивът на Божието слово към нас днес е свързан с това да умеем да разпознаваме белезите на времето, както разпознаваме белезите на идващото лято. Не знаем колко време ще продължат тези събития. Само Бог Отец знае деня и часа на Второто пришествие. Но ние имаме две отговорности: (1) Да разпознаваме белезите и (2) да бъдем твърди и смели, когато видим да става всичко това. В крайна сметка всички тези лошотии в края на времето свидетелстват за свършека на сатанинското царство. Когато змията умира, тя е най-опасна.

Нека да бъдем предпазливи и твърди, но винаги оптимисти, че каквото и да ни се случи, ние сме Христи. И когато това стане, ние ще бъдем заедно с Него и ще споделяме Неговата слава. Неговият призив към нас е: „Затова бдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ.”

Атанас ТИХЧЕВ

1. БОГ И НАСТОЯЩИЯТ НЕЧИСТ СВЯТ

През тридесетте години на миналото столетие (нашия двадесети век) английският философ Берtrand Ръсел твърдеше, че на двадесетия век се пада честта да изведе човечеството на тихи пристанища на мир поради техническия прогрес, увеличаване на човешкото познание и развитието на рационализма.

Няколко години по-късно след неговите изявления избухна Втората световна война, за да опровергае твърденията на философа.

Защо става така? Учените рационалисти говорят за постоянен прогрес и развиваща се цивилизация, а животът на хората опровергава това. Аз съм слушал от амвона да се твърди, че „бавно, постепенно“, чрез възпитание хората ще станат добри и животът ще се подобри. Но не става. Животът на хората не се съобразява с нашите желания.

Това е така, защото всички рационалисти и модерни моралисти не приемат съществуването и наличието на грях в духовно-моралното естество на човека. Те вземат под внимание само рационалните постижения

и техническото развитие, а изпускат най-същественото в човешкото естество — неговата духовна същност и покварата от греха. Това състояние на грях е основата на поведението на човека. Като не се приема състояние, получава се този неочакван за рационалистите дисбаланс. От една страна, технически прогрес и умствени спекулации, а от друга, съкрушителна духовна и материална разруха, която се изразява в морален банкрут и действителна реализация на римската максима: „Човек за човека е вълк.“ Въпреки уверенията на „Моралния кодекс на социализма“, че човек за човека е брат. Оказа се, че тези братя унищожават другите братя, които не мислят като тях. И се видя ясно от всички, че грехът е тази разяждаща сила, която деградира човека и го сваля до нивото на звяра, и че моралното падение на човека е в резултат на греха, който е в него, и той е тази пъклена сила, която го води до унищожение.

Когато разглеждаме историческото развитие на човечеството, ние виждаме, че цивилизации са изчезвали, силни държави и империи са рухвали. На тяхно място са се явявали други, които на свой ред са изчезвали. Историците се мъчат да обяснят това явление с външни фактори и цикличното развитие на човешката история като отражение на цикличността на Вселената от материалистично гледище. Те са в плен на това свое

БИБЛЕЙСКО ИЗУЧАВАНЕ

разбиране на историята и като се сблъскат с моралния банкрут, оправданието е тази римска максима, човекът е животно.

Библията, която е непогрешимото Божие слово, от Битие 1:1 до Откровение 22:21 ни показва истинската причина за това падение и видимия резултат в историята на човечеството. Бог посочва в Своето слово, че причината за унищожаването на цивилизации, народи и градове е моралното падение на човека вследствие на греха.

В първата книга на Библията, Битие, четем: „И като видя Господ, че нечестieto на човека по земята се умножава и че всяка мисъл и наклонност беше постоянно само зло“ (6:5). Тази нравствена разруха на човешкото естество доведе до неговото унищожаване с потоп.

В своите изследвания геолозите достигнаха до заключението, че е имало потоп, но той е бил местен. Така се ще на тези, които не приемат Божественото творчество и неговата намеса в живота на човечеството. С напредъка на геологичната наука и натрупването на открития се приема вече от множество геолози, че това не е един повсеместен потоп, а една тотална катастрофа, която променя цялостно биосферата на земята.

Пастир Димитър КУЛИЧЕВ

17. БОЖИЕТО ВРЕМЕ

Когато Бог каза на Аврам, че потомството му ще стане голям народ и ще бъдат четиристотин години роби в Египет, след което ще ги освободи с мощна ръка и много користи (Битие 15). Когато в Египет се възцари „нов цар, който не познаваше Йосиф“, египтяните заробиха евреите, измъчваха ги с много тежък труд, избиваха новородените им момченца. (Изход 1:8-16). Евреите въздишаха под това тежко робство и вероятно са се молили Бог да ги освободи, но Бог не чу молитвите им. Защо?

Защото Божието време не беше дошло. Когато дойде определеното от Бога време, „израилянците извикаха и викът им от робството стигна до Бога. Бог чу пъшканията им“ (Изход 2:23-24). Когато се изпълни времето, тогава Бог чу молитвите им и ги избави. В Изход 12:41 четем: „...в края на четиристотин и тридесетте години, дори в същия ден всички Господни

войни излязоха от египетската земя.“ Бог работи с абсолютна точност не по нашето време, а на Своето време.

Същото беше и с робството във Вавилон. Бог бе определил седемдесет години да бъдат роби. Дори им заръча да се покорят и приемат това робство. През тези седемдесет години те не трябваше да отправят молитви за освобождение. Такива молитви нямаше да бъдат чути. Бог им каза за какво да се молят – „...молете се на Господа за него (града, в който ще бъдат пленници), понеже в неговия мир ще имате и вие мир.“ (Еремия 29:7). С други думи – приемете Моето решение, покорете се и чакайте Божието време. Робството е лошо, а свободата е добро нещо, но аз определих кога ще бъде краят на това робство. Не си губете времето в напразни молитви за избавление, но се молете Бог да ви помогне по-лесно да преживеете това робство.

Бог им каза кога да се молят за избавление. Не сега, но „като се изпълнят седемдесет години у Вавилон... тогава ще извикате към Мене... ще ми се помолите и аз ще ви послушам“ (Еремия 29:10-12). А това означава, че дотогава аз няма

КОГА БОГ НЕ ЧУВА МОЛИТВЕТЕ НИ

да чуя молитвите ви за избавление, но се молете за себе си, най-вече да ми бъдете послушни чада. Тези молитви ще чуя.

Днес много християни се молят по-скоро до дойде Господ. Ние не знаем времето, когато Бог ще дойде, и не е наша работа това. Ние трябва да се молим Бог да ни укрепва, за да може по-пълноценно да използваме това време, за да изявяваме в този свят Христос като Господ и Спасител.

Най-голямата нужда не само днес, но винаги е всички човечи да чуят благовестието. Нашата работа е повече хора да чуят благовестието. Това трябва да е предметът на нашите молитви. Тези молитви съвпадат с Божието време, защото „днес е спасителен ден“.

В личен план Бог има Свое време в живота на всеки. Макар че винаги това време е съобразено с нас, нека го приемем и се молим Бог да ни укрепва и ръководи, за да живеем като негови чада, които с целия си живот изявяват Исус.

К

ТРЕТИ МАРТ

Освобождението на България от турско иго е забележителна дата в нашата история. Това е освобождение от петвековно робство.

Пет века гнет са много дълго време.

Пет века липса на държавност.

Пет века потисничество и своеволия над изстрадалия народ.

Пет века много българи са ставали жертва – мъчени, обезчестявани, зверски убивани.

Пет века не са ги считали за хора, уронвали са тяхното човешко достойнство. Гаврили са се с тях по най-нечовешки начин. Но българите са устоявали в тази неравна борба. За да се запазят като народ и в името на своята вяра са устоявали на мъчения и кланета, свирали са се в недостъпни гори, заселвали са се по чукарите.

Защо? Какво ги е крепяло? Крепяла ги е преди всичко тяхната вяра. За тях вярата е била всичко – по-ценна от материалните неща, от живота, от свободата дори. Те не са предавали своята вяра за нищо. Заради нея те са търпели материални и морални загуби, заплащали са и с живота си, но както пише Антон Дончев, за тях най-ценното нещо са били „душите им“. Те са искали да останат верни на Христос.

Трети март не е само политическа победа, което е много ценно, но 3

март има много по-висока стойност.

Трети март е духовна победа. Победа на българския дух, победа на истинската, на „българската вяра“, както те са наричали християнството. За тях вяра и народност са били едно и също нещо. Всъщност през всичките тези пет века българинът е бил икономически и политически роб, но духовно свободен. Христос каза: „Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“ (Йоан 8:32). Коя истината? – „Аз съм пътят, истината и животът“, каза Христос. Този Христос от християнската вяра прави хората свободни.

Свободни от какво?

Христос прави хората със свободен ум и дух. Свободният дух не понася никакъв гнет, отхвърля всяка зависимост – морална и духовна. Свободният не се страхува от нищо – нито от поробителя, нито от гонения, измъчвания, зандани, Диарбекир, смърт. Свободният дух устоява на всичко, побеждава всичко. За това през тези 5 века, макар и под политическо робство, българинът е бил победител, защото въпреки всичко не се е отказал от своята вяра. С цената на всичко я устоявал и е запазил вярата си.

Трети март е победа, тържество на духа на българина, на неговата християнска вяра.

Нека я запазим чиста.

М

ДО АМЕРИКА И НАВРЕД

По своята подготовка вечерята беше строго официална и тържествено организирана, така както се подготвя вечерята за Благодарствения ден. Печена пуйка, напълнена с много различни зарзавати, и прибавените към нея задължителни гарнитурни – картофено пюре, ябълково пюре. Крем и желе от къпини. Всичко бе богато, разнообразно и различно от нашия български вкус и чуждо за мене като вегетарианец. Независимо от това вечерята премина в искрено и сърдечно приятелско общение. Още с влизането си били много възторжено и с висок глас започна да говори за статията във вестника. Разговаряхме и за предстоящата програма, в която и той ще участва, за организирането на група за посещение на България и Гърция до година през лятото.

На другия ден, вторник, 11 октомври, домакините рано отиват на работа. Ние с Цвете се обслужваме сами за закуска и в 11 часа идва Били да ни вземе. Отиваме при негов приятел, който ще бъде с нас. Обядваме в ресторант и тръгваме за определеното място за събиране. Американците наричат тези места и времето, което прекарват там, „ри триит“ - целенасочена почивка за физическа отмора и духовно ук-

репване с определени теми за изучаване. Сега то е само за пастири от района. Използва се сграда, която служи за почивен дом, център за конференции, училище в красивия полуостров Кейп Код, родното място на президента Кенеди. Имаше към 17 пастири и говорител беше Майкъл Халкомб. Той предложи това удължаване на времето ни в Щатите, за да вземем участие на това събиране, за да се запознаем с тези пастири и да говорим пред тях. Той говори за Божиата благодат, която е безгранична към всички нас и винаги можем да се върнем при Бога независимо дали волно или неволно сме се отдалечили от Него.

Постарах се да споделя не само нещо, което е резултат на лична опитност, но преди всичко това, което е практично и е плод на нашето пълно доверие и упование в Бога, независимо в какви обстоятелства можем да попаднем. Ние сме служители на нашия Всемогъщ Бог, инструментите, които Той употребява, за да се прослави чрез нас. Той ни използва според нашето послушание и вяроност. Тук няма място за колебания, съмнения, несигурност, които могат само да ни отклонят от нашето служение и да попречат да достигнем целта, която Бог поставя пред нас. А целта е само една – Бог да се прослави чрез нас.

Цвете можа да си почине през това време. Беше малко настинала и тези дни стоя на топло. Вземаше аспириин, използваше времето да

завърши едни бродерии за Пам и за Бъни, жената на Майкъл, а също така да изпере всички дрехи, които бяха насъбрани, тъй като досега бяхме в непрекъснато движение.

На третия ден след обяд тръгнахме с Лео Християн за Рочестер, където вечерта имахме събиране. Това беше трето наше посещение в това градче. Знаехме за разделението, което беше станало в тази църква поради влиянието на новия модернистичен дух, който се опитвал да завладее църквата. В тази борба за запазване чистотата и благоговението пред Бога пастирят трябвало да напусне църквата, а заедно с него и много от членовете и църквата намалела до 35 души. Новият пастир, който поел тази раздвоена църква, започнал работа на здрава библейска основа с благоговение и страхопочитание пред всемогъщия Бог, Който иска ние да заставаме пред Него със смирение и благочестие. Сега църквата наброява над 160 души.

Приятно ни беше да се срещнем със стари приятели в тази църква, която за първи път посетихме през 1993 година. Да благодарим на Бога за любовта, която ни свързва, и да се насърчим и укрепим в нашата вяра и служение. Църква, която преминава през изпитания и борба за запазване на чистото слово, винаги е по-силна в своето свидетелство за истината. Вечерното събиране беше много задушевно, в споделяне и автографи. На сутринта трябваше да тръгнем отново на път.

ЗА ВАС ЖЕНИ

МАЙКАТА

Благовещение е ден на жената. На тази, която Бог създаде със специално предназначение да бъде другарка, помощничка на своя съпруг. На тази, която Бог удостои с честта да бъде майка, да бъде негова съработничка и сътворец във възпроизводството на най-ценното нещо в този свят – човека.

И най-безчувственият и закоравял престъпник се прекланя пред нейната любов, преданост и жертвоготовност. **Силата на майчината любов няма равна на себе си.** Тя стои най-близо до Божията любов. **Нейната жертвоготовност** може да се сравнява само с жертвоготовността на Бога. Тя понася болките, тежестта на бременността, безсънните нощи, безкрайните всекидневни жертви, лишения и умора. Можем ли да забравим бденията ѝ, когато бяхме болни? Грубите ръце, които здраво ни държаха, за да не паднем, и ни вдигаха, когато се подхлъзвахме?

Тя прощава всичко на своето дете. А майчината преданост е несравнима. Всички могат да се откажат от детето ѝ, но независимо какво е сторило то, тя го обгрижва с любов. **Нейната вяра и надежда за детето ѝ не отпадат** и докато диша, се моли за него. Много силно е свидетелството на един от последните изровени в Хаити. На въпроса на журналистите, кое му е давало сили, за да оцелее през тези повече от десет дни под развалините, той отговорил „Аз знаех, че моята майка се молеше за мен“. Простичките молитви, на които са ни учили нашите майки, са ехо на молитвите на нейното сърце. Аз съм запомнила моите родители **сутрин в тяхното „тихо“ време** надвесени над своите библии, след това на молитва в „скришната“ стаичка. Също и атмосферата на общението ни **вечер в четене на Божието слово.**

Най-силен спомен за моята майка в съзнанието ми е силуетът ѝ на молитва по нощница преди лягане. До днес това е като някакво видение, сякаш я виждам в сияние.

Как ще ни запомнят нашите деца и внуци? Пред телевизора, с вестник в ръка или надвесени над Библията? Дъщеря ни казва, че е запомнила дядо си и баба си с разговорите за това какво са прочели и изводите и поуците, които са открили. Впечатлила се е, че те не разговаряли за своята старост, болестки и проблеми, а са вдъхвали оптимизъм и кураж.

Можем да наречем Притчи 31 глава „Ода на жената“. В нея се отделя голямо място на благодетелната жена, но тя започва със съветите на една майка към своя син. На една благословена майка, която Бог е дарил с мъдър син, чиято мъдрост е ненадмината до днес. Той е бил добре реализиран в обществото, с най-висок ранг - цар на Израил. Но въпреки това тя съветва своя син. По закон, макар че е майка на царя, тя е подчинена на него, но тя знае, че има друга неполитическа власт. Коя е тя? Майката на Соломон се обръща към него с думите:

1. „**Сине мой**“, това е властта на родителя. Моралното задължение и отговорност не само да го отгледа, но и да го възпита.

2. „**Сине на утробата ми**“, физическото право и задължение, което тя има като майка, основаващо се на властта, дадена от Бога на жената - майка. На майчината любов – това силно чувство, тази малка частица от Божията любов, вложена от Бога у майчиното сърце.

3. „**Сине на моите обречи**“ (Притчи 31:2),

ХРИСТИЯНСКИ ХАРАКТЕР

сине на моята отговорност и обещание пред Бога да те възпитам и наставя в Божия път. Това е най-важното задължение на всяка майка, нейната духовната отговорност пред Бога. Бог повери най-ценното нещо в този свят – децата, на майките. Те имат отговорност пред Бога за душите им. Еврейските жени са учили и възпитавали децата си на своята вяра. Законът е изисквал това от тях „но ги напомняй (Божии думи) на синовете си и на внуците си... да учат синовете си на това.“ (Второзаконие 4:9-10) и те са го изпълнявали „това, което чухме и научихме, и нашите бащи ни разказаха, няма да го скрием от чадата си, но на идното поколение ще повествуваме Господа, Неговата сила и чудесни дела“ (Псалом 78:3-4).

Свидетелство за това е оцеляването на еврейския народ. Поробвани, пленявани, разпръснати векове по целия свят, гонени, унищожавани те не само не изчезват, но където и да са, векове спазват своята вяра и традиция. Много важна причина е тази, че майките учат и възпитават децата си на Божия закон.

Мойсей също е потвърждение. Той стоя при майка си само докато го откърми. Като невръстно дете се върна в двореца, но той не се повлия от египетската религия и наука.

Също и малката мома пленничка в дома на сирийския военачалник. Почти дете тя бе заведена като робиня в чужда страна, чужд народ, чужда вяра, без близки, но тя не само запази вярата си, но свидетелстваше на Нееман и повярва в Бога (IV Царе 5).

Бабата Луида и майката Евникя предадоха своята вяра на Тимотей.

Виждаме днес колко е силен светът. Как асимилира доброто. Как младите хора се повлияват от светското мислене и начин на живот. Как вярата намалява, губи силата си и все повече животът на вярващите не се различава от този на невярващите.

Може би като майки и баби е редно да прегледаме себе си, живота си, поведението си, ценностната си система. Дали са съобразени с библейските принципи и стандарти?

Дали отделяме достатъчно време за децата и внуците си, за да ги поучаваме в Божия път? Да ги изслушаме, да разберем трудностите, през които преминават? Да им помогнем да ги разрешат по библейски. Молим ли се за тях? Молим ли се с тях? Научихме ли ги те сами да се молят и сами да търсят сила от Бога, за да разрешат проблемите си?

Днес честваме Благовещение – деня, в който Бог повери на Мария своя единороден син Исус, за да го отгледа и възпита. На нас Бог също поверява своите скъпоценни синове и дъщери. Защото всяко бебе е частица от Бога. То съдържа, то носи в себе си живо дихание – безсмъртната частица, която Бог вдъхна на всяко човешко същество от Себе си. Бог очаква от нас не само да отгледаме децата си здрави физически, да им дадем възпитание и образование, но и най-важното нещо – духовно здраве. Да ги учим и водим в Божия път. Не да отгледаме деца за Ада, но да ги заведем при Бога, та заедно да прекараме вечността с Него. Словото ни съветва: „Научи детето в подходящия за него път и то не ще се отклони дори и когато остарее.“ (Притчи 22:6).

Имаме ли отговорност към нашите пораснали деца, които вече имат свои деца? Интересуваме ли се с кого дружат, от поведението и сделките им? Нека по примера на майката на Соломон не преставаме да ги съветваме и се молим за тях.

Честит празник, мили жени!
ЦМ

ЖЕНА РОДИХ СЕ АЗ

Жена родих се аз – помощница на Бога - творението Му в света да продължа, от „глината“, която дава Той, да мога с творби красиви дома си да освежа.

Жена родих се аз – другар да бъда верен на този, който Бог изпрати в моя път, за да споделям радост, скръб и залък черен, за него да създам уютен, топъл кът...

Жена родих се аз – да бъда плодна ветва, да дам живот на здрави и добри деца, да се натрупа златна и богата жетва от чистите им и възвишени сърца!

Жена родих се аз – безкрайно да обичам, да се топя във любовта без страх и жал, на смърт тело и здраве да обричам, за да добруват тез, що Господ ми е дал!

Жена родих се аз – ръцете си във служба на добротата в тоя свят да посветя, и с Бога, свързана във непрестанна дружба, пътеката си да покрия със цветя!

Жена дойдох в света – и влях се във пороя от много воли и сърца в човешкият род, наравно със мъжа напред аз крача в строя, чрез Бога да градим по-светъл, нов живот!

Сийка ЗЯПКОВА

БЛАГА ВЕСТ

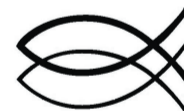
Преди години ангел бял при Мария долетял и ѝ казал с глас чудесен ”Ще родиш ти син небесен!”

И дните дълги тръгнаха... И думите се сбъднаха. Дете невинно, мило на Мария се родило.

Този чуден младенец, дарен със Божия венец, там нейде в небесата спасява ни и днес душата!

Ева КИТАНОВА

напуснала ни преди една година
03.08.1989 -29.03.2009

**Community Bible Study
International**

**"Да изучаваме
Библията заедно!"**

Една чудесна възможност **Божие слово** да достигне до мнозина, чрез изучаването на отделни библейски книги в малки групи. За повече информация и материали:

Интернет сайт: <http://www.cbsibg.org>
Електронна поща: info@cbsibg.org
Телефон: 0898 495981, Ивайло Сяров

ЗОРНИЩА

РЕДАКЦИОНЕН КОМИТЕТ

Издава фондация „Духовност и милосърдие“

Редактор-уредник п-р д-р Христо Куличев

Адрес на редакцията:
София, 1225, ул. „Богдан Моцев“ №2, тел.: 8394-117
zornitsa1876@abv.bg

ISSN 0861-3826